

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. гр. Хасково, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Иванова

при участието на секретаря Галя В. Ангелова
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Иванова Гражданско дело №
20215640102384 по описа за 2021 година

Предявен е от „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, със седалище и
адрес на управление – гр.София, ж.к. „****“, Бизнес парк София, сграда 6,
против М. Д. Д. – К., ЕГН *****, от гр.Хасково, ул.***** № **, иск с
правно основание чл. 415, ал.1 във вр. с чл. 422, ал.1 от ГПК вр. чл.79, ал.1,
чл.92, ал.1 и чл.205 от ЗЗД – за установяване на вземане, за което е издадена
Заповед за изпълнение по Ч.гр.д. № 1029/2021г. по описа на Районен съд-
Хасково.

В исковата молба се твърди, че обстоятелствата, въз основа на които
била издадена заповедта за изпълнение, били сключени между страните
договори за мобилни услуги и договори за лизинг. На 02.05.2018г. между
мобилния оператор и ответницата било сключено допълнително
споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер *****
за срок от 24 месеца по абонаментен план „Тотал 36,99 с промоционални
5000MB“ и стандартен месечен абонамент в размер на 36,99 лв. На същата
дата и по повод това допълнително споразумение страните сключили и
договор за лизинг, с който мобилният оператор като лизингодател

предоставил за временно и възмездно ползване на ответницата устройство марка *****. за обща лизингова цена в размер на 1853,57 лв., дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски, всяка от които в размер на 80,59 лв. Сочи се, че по така посочения договор за мобилни услуги ищцата не изпълнила задълженията си в общ размер на 119,04 лв, представляващи неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 05.03.2019г. - 04.06.2019г., като вследствие на неизпълнението и съгласно раздел IV, чл. 4 от споразумението, ищецът начислил неустойка в размер на 92,46 лв., която не надвишавала размера на три месечни абонаментни такси и била начислена във фактура №7292311681/05.08.2019г. По договора за лизинг от 02.05.2018г. ответницата дължала и заплащане на сума в общ размер на 1047,67 лв., която била формирана от лизинговите вноски за отчетен период 05.03.2019г. - 04.08.2019г., от които четири редовни лизингови вноски в размер на 80,59 лв. и 725,31 лв. - сбор от 8 лизингови вноски, начислени накуп, поради неплащане на предходните такива, съгласно чл. 12 от ОУ към Договора за лизинг и 1 лизингова вноска, начислена съгласно чл. 1, ал.3 от Договора за лизинг, за отчетен период 05.07.2019г. - 04.08.2019г., начислени във фактура № 7292311681/05.08.2019г. Вследствие на неизпълнението по споразумението за мобилни услуги с предпочетен номер +***** ответницата дължала и сума в размер на 62,63 лв., представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг, която била начислена във фактура № 7292311681/ 05.08.2019г. Освен това, на 14.12.2018г. между страните бил сключен и втори договор за мобилни услуги за мобилен номер ***** за срок от 24 месеца, с избрана абонаментна програма „Тотал 49,99 с неограничени национални минути и изходящ роуминг в зона ЕС“ и стандартен месечен абонамент в размер на 49,99 лева. Към този мобилен номер и при възползване от преференциални условия между страните бил сключен и втори договор за лизинг, с който ищецът предоставил на ответницата за временно и възмездно ползване устройство марка ***** за обща лизингова цена в размер на 2759,77 лв., дължима чрез внасяне на 23 лизингови вноски, всяка от които в размер на 119,99 лв. Тъй като ответницата не била изпълнила задълженията си към мобилния оператор по договора за мобилен номер ***** в общ размер 149,97 лв, представляващи неплатени абонаментни такси за отчетен период 05.03.2019г. - 04.06.2019г.,

съгласно т.11 от договора, мобилният оператор начислил неустойка в размер на 124,98 лв., която не надвишавала размера на три месечни абонаментни такси, и била начислена във фактура № 7292311681/05.08.2019г. Също така, по договора за лизинг от 14.12.2018г. ответницата дължала и заплащане на сума в общ размер на 2490,85 лв, формирана от лизинговите вноски за отчетен период 05.03.2019г. - 04.08.2019г., а именно: 3 лизингови вноски в пълен размер, всяка по 119,99 лв; 91,05 лв. - остатък от лизингова вноска след приспадане на предплатени при сключването на договора за мобилни услуги суми за отчетен период 05.06.2019г. - 04.07.2019г., начислена във № 7290999503/05.07.2019г.; и 2039,83 лв. - сбор от 16 лизингови вноски, начислени накуп, поради неплащане на предходните такива, съгласно чл.12 от ОУ към договора за лизинг и 1 лизингова вноска, начислена съгласно чл.1, ал.3 от договора за лизинг за отчетен период 05.07.2019г. - 04.08.2019г., начислени във фактура № 7292311681/05.08.2019г. Вследствие на неизпълнението по договора за мобилни услуги с предплатен номер +*****ответницата дължала и сума в размер на 218,04 лв., представляваща разликата между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по горепосочения договор за лизинг и начислена във фактура № 7292311681/05.08.2019г. За всички горепосочени задължения били издадени фактури № 7286913383/05.04.2019г., №7288195275/ 05.05.2019г., №7289599133/05.06.2019г., №7290999503/05.07.2019г. и №7292311681/05.08.2019г. По отношение на задълженията за лизингови вноски била налице обща изискуемост, поради изтичане срока на договорите за лизинг, посочен в чл. 2 от същите, като ищецът сочи, че и към момента и въпреки неизплатената обща лизингова цена по договорите, предоставените лизингови устройства не му били върнати. За така посочените по-горе задължения на ответницата, ищецът подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 ГПК срещу нея, възоснова на което било образувано Ч. гр. д. № 1029/2021г. по описа на РС – Хасково и била издадена заповед за изпълнение, но тя била връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, което обосновало правния интерес на ищеца да предяви установителен иск за вземането си. Предвид изложеното и след направеното уточнение на петитума на исковата молба от ищеца с молба вх. № 9588/01.11.2021г. с оглед дадените от съда указания за отстраняване на нередовности, моли съда да постанови решение, с което да се

приеме за установено по отношение на ответницата, че дължи на ищеца горепосочените суми в общ размер на 4305,64 лв, от които: 274,13 лв. по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, формирана както следва: 119,04 лв. - абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 05.03.2019г. - 04.06.2019г.; 92,46 лв. - неустойка; 62,63 лв. - дължима сума за мобилно устройство *****; 1047,67 лв. - представляваща лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +***** за устройство *****; 492,99 лв. по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, формирана както следва: 149,97 лв. - абонаментни такси за отчетен период 05.03.2019г. - 04.06.2019г.; 124.98 лв. - неустойка; 218,04 лв. - дължима сума за мобилно устройство *****; 2490,85 лв. - представляваща лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +***** за устройство *****; ведно със законната лихва, считано от подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК до окончателно изплащане на вземането. Претендира разноски в заповедното и в настоящото производство.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от назначения по делото особен представител на ответницата, който счита исковете за допустими, но неоснователни и излага подробни съображения. На първо място възразява, че ищецът не ангажирал и представял доказателства относно твърдяните дължими суми по процесните допълнително споразумение и договори. Оспорва представените по делото дубликати от фактури, тъй като същите били издадени от ищеца, не били подписани от ответницата и не се ползвали с материална доказателствена сила. Оспорва исковите претенции по договорите за мобилни услуги, поради липса на годни да установят предоставянето на мобилни услуги за срока на договора доказателства. Също така оспорва и начислените суми за неустойка, като счита неустоечните клаузи за нищожни, тъй като в конкретния случай липсвали доказателства какво конкретно не била изпълнила ответницата по договора и допълнителните споразумения към него, кога и с кой акт на ръководния орган били прекратени те, кога и с какъв акт била уведомена за прекратяването им, нито били изложени и представени доказателства за обстоятелствата, при които бил формиран размера на неустойките. Освен това, ответницата била потребител на мобилни услуги по смисъла на §13, т.1 от ДР на ЗЗП, а представените договори и допълнителни споразумения към тях били бланкови, сключени при едностранно изготвени от ищеца условия и

не били били предмет на предварително договаряне между страните, като ответницата не е имала възможност да влияе върху съдържанието им. От това следвало, че като потребител на мобилни услуги ответницата била поставена в неравноправно положение спрямо правата и задълженията на доставчика на мобилни услуги, а клаузата за плащане на неустойки по договора и споразумението към него се явявала неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП. В подкрепа на изложеното била и разпоредбата на чл.6 от Допълнителното споразумение, чл.3, чл.3а и т. 12 от ОУ на ищеца, според които неплащането на една или повече дължими суми по договора не било основание да се начислява и претендира договорна неустойка. Освен това, неустойката определена от ищеца, включваща оставащите месечни абонаментни такси до края на срока на договора, се приемала за нарушение на чл.68г, ал.1 от ЗЗП и за нелоялна практика. Също оспорва предявените суми от 1047 лева и от 2490,85 лева по договорите за лизинг, тъй като се касаело за продължителност на договора за лизинг чрез плащане на 23 лизингови вноски, а в исковата молба не било посочено кои лизингови вноски били изплатени и кои оставали за изплащане. Освен това, разпоредбата на чл. 12, ал.2 от ОУ на договора за лизинг, към която ищецът препращал в исковата молба, обуславяла предсрочна изискуемост не на договора за лизинг, а на други дължими възнаграждения в случай на прекратяване на договора за предоставяне на мобилни или фиксирани услуги сключени от лизингополучателя. Не се отчитало обстоятелството, че при неплащане на две или три лизингови вноски, лизингодателят можел едностранно да обяви договора за останалите вноски с ненастъпил падеж за предсрочно изискуеми и да постави лизингополучателя в по- неблагоприятно положение спрямо лизингодателя. В конкретния случай разпоредбата на чл.12, ал.2 от ОУ не намирала приложение по отношение на лизинговите вноски и се явявала неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП клауза. Оспорва също сумата в размер на 725,31 лева като сбор от 8 лизингови вноски, начислени закуп, поради неплащане на предходни такива и включени в сумата от 1047,67 лева, тъй като не били посочени размера на тези предходни вноски поотделно и съответния период, за който се отнасяли. Освен това поддържа, че разпоредбата на чл.12 от ОУ към Договора за лизинг третирала други въпроси, но не и лизингови вноски закуп, а чл.1, ал.3 от Договора за лизинг била свързана с изкупуване или връщане на устройството, начисляване на

неустойка, респ. плащане на допълнителна сума в размер на 119.99 лева. Сочи, че в исковата молба бил поставен на вниманието договор за лизинг от 02.05.2018г., но в него не била вписана такава сума, като тя фигурирала в претенцията за сумата от 2490.85 лева, но по договора за лизинг от 14.12.2018г. По горните съображения се оспорва и сумата от 2039,83 лева - сбор от 16 лизингови вноски, начислени накуп от ищеца. Сочи се още, че било налице несъответствие между претенцията по исковата молба, посочена в размер на 4305.64 лева и текстуалната част във формулирания петитум в уточнителната молба и съдържанието на издадената заповед за изпълнение, които компроментирали предявения установителен иск. Предвид изложеното, моли съда да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени Фактура (дубликат) № 7286913383 от дата 05.04.2019г. за отчетен период 05.03.2019г.-04.04.2019г. за обща сума от 577.11 лева с получател М. Д. Д., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Фактура (дубликат) №7288195275 от дата 05.05.2019г. за отчетен период 05.04.2019г.-04.05.2019г. за обща сума от 583.19 лева с получател М. Д. Д., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Фактура (дубликат) №7289599133 от дата 05.06.2019г. за отчетен период 05.05.2019г.-04.06.2019г. за обща сума от 870.75 лева с получател М. Д. Д., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Фактура (дубликат) №729999503 от дата 05.07.2019г. за отчетен период 05.06.2019г.-04.07.2019г. за обща сума от 1042.39 лева с получател М. Д. Д., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, Фактура (дубликат) №7292311681 от дата 05.08.2019г. за отчетен период 05.07.2019г.-04.08.2019г. за обща сума от 4305.64 лева с получател М. Д. Д., издадена от „Теленор България“ ЕАД гр.София, а по заповедното производство са представени процесните договори за мобилни услуги, договори за лизинг и допълнително споразумение, и от тях е видно, че имат описаното в исковата молба и посочено по-горе съдържание, поради което същото не следва да се излага отново текстуално, като при необходимост ще бъде обсъдено при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

От материалите, съдържащи се в Ч. гр. д. № 1029/2021г. по описа на Районен съд-Хасково, приложено като доказателство по настоящото производство, се установява, че въз основа на заявление с вх. № 1857/17.05.2021г. в полза на ищеца срещу ответницата е издадена Заповед за изпълнение № 111/18.05.2021г. за сумата от 4305.64 лева, от които 119.04 лева – неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 05.03.2019г. – 04.06.2019г. по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****от 02.05.2018г.; 92.46 лева – неустойка по споразумението, начислена във фактура № 7292311681/05.08.2019г.; 1047.67 лева – лизингови вноски за отчетен период 05.03.2019г. – 04.08.2019г. по Договор за лизинг от 02.05.2018г.; 62.63 лева – разлика между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по Договор за лизинг от 02.05.2018г., начислена във Фактура № 7292311681/05.08.2019г.; 149.97 лева – неплатени абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 05.03.2019г. – 04.06.2019г. по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***** от 14.12.2018г.; 124.98 лева – неустойка по договора, начислена във Фактура № 7292311681/05.08.2019г.; 2490.85 лева - лизингови вноски за отчетен период 05.03.2019г. – 04.08.2019г. по Договор за лизинг от 14.12.2018г. и 218.04 лева – разлика между цената на устройството без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по Договор за лизинг от 14.12.2018г., начислена във Фактура № 7292311681/05.08.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.05.2021г. до окончателното изплащане, както и направените по делото разноси, от които 86.11 лева – държавна такса и 456.84 лева – адвокатско възнаграждение. Заповедта е била връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, което обосновава правния интерес на ищеца от предявяване на настоящия установителен иск.

С оглед цялостното изясняване на делото от фактическа страна по същото бе назначена съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение съдът възприема като компетентно и обективно дадено.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на делото са предявени при условията на обективно кумулативно съединение установителни искове с правно основание чл.422,

ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД, чл.92, ал.1 от ЗЗД и чл.205 от ЗЗД, които са процесуално допустими, доколкото изхождат от заявителя по образувано заповедно производство срещу длъжника в едномесечния срок от уведомяването му за връчването на издадената заповед за изпълнение относно процесните вземания при условията на чл.47, ал.5 от ГПК.

Разгледани по същество, исквете се явяват основателни, като съображенията за това са следните:

От приетите и неоспорени Договор за мобилни услуги и Допълнително споразумение към договор за мобилни услуги, както и от Общи условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги по несъмнен начин се установява, че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение, по силата на което дружеството - мобилен оператор е трябвало да предоставя мобилни услуги срещу задължението от страна на ответницата да заплаща дължимото възнаграждение за това. Съдържанието му е подробно регламентирано в горепосочените документи, които са подписани и от ответницата, която не е възразила срещу приемането им като писмени доказателства, нито ги е оспорила относно автентичността им или пък от гледна точка верността им, въпреки че е разполагала с възможност за това. Ето защо и на основание чл. 20а, ал. 1 ЗЗД процесните договори имат силата на закон за страните. Доколкото се касае за търговска сделка съгласно чл.286, ал.1 от ТЗ, тъй като е сключена от търговец и е свързана с упражняването от него занятие, тя попада под приложното поле на ТЗ, а само за неуредените в него положения се прилагат разпоредбите на гражданското законодателство – чл.288 от ТЗ. Тук е уместно да се отбележи, че в договорите за мобилни услуги изрично е посочено, че потребителят е получил и е запознат с Общите условия и е съгласен да ги спазва, като същото обстоятелство се установява и от декларацията-съгласие от 02.05.2018г. и от декларацията-съгласие от 14.12.2018г., поради което и на основание чл.298, ал.1, т.1 и ал.2 от ТЗ те също са задължителни за него. Безспорно е, а и от съдържанието на събраните писмени доказателства се установява, че спорното вземане в размер на 269.01 лева представлява дължимата сума за абонаментните такси и използваните услуги по абонаментните планове на ответницата /119.04 лева за процесния период от 05.03.2019г. до 04.06.2019г. за номер +***** и 149.97 лева за същия период за номер +*****/. Съгласно т.23, б. „б“ от Общите

условия, месечният абонамент осигурява достъп до услугите, за които е сключен договора и включва разходите за поддръжка на мрежата и се предплаща от потребителя ежемесечно, в размери съобразно избора от него абонаментен план. Следователно, задължението за заплащането му не е обвързано от потреблението на мобилни услуги, и се дължи без значение дали мобилният оператор действително ги е доставил и съответно дали абонатът ги е потребил. Извод за осигурен достъп до мрежата може да се направи категорично от заключението на вещото лице, което е посочило, че на абонат № 005674310 към „Йеттел България“ е предоставен достъп до мобилни услуги посредством два договора – от 02.05.2018г. и от 14.12.2021г. През процесния период от 05.03.2019г. до 04.06.2019г. абонатът е бил в обхвата на договорите и е получавал и потребявал предоставени мобилни услуги. Вещото лице посочва също, че няма получена информация за жалби и/или оплаквания, че е бил лишен от същите за процесния период. Основните начисления като допълнителни такси са в резултат на вноски от изплащаните мобилни апарати и месечните такси на абонаментната услуга. Допълнителни начисления има в малки размери от текстови съобщения и разговори /СМС/. При това положение ответницата дължи на ищеца претендираните абонаментни такси за релевантния период, а именно сумата от 269.01 лева /119.04 лв. + 149.97 лв./. Относно настъпването на изискуемостта на вземането, безспорно се установява от т.27 на Общите условия, че плащането се извършва в срока, указан на фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ, като в случая той отдавна е изтекъл.

Ето защо, съдът счита, че искът по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД е основателен и доказан в пълния предявен размер от 269.01 лева. Вземането по този иск е дължимо ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 1029/2021г. по описа на РС – Хасково – 13.05.2021г., до окончателното ѝ изплащане, по аргумент от разпоредбата на чл.422, ал.1 от ГПК.

Доказан и основателен е и искът с правно основание чл.205 от ЗЗД:

Безспорно е според съда, а и от събраните писмени доказателства се установява, че между страните е съществувало облигационно

правоотношение по силата на сключени договори за лизинг от 02.05.2018г. и от 14.12.2018г. Съдържанието му е уредено в същите договори и в Общите условия към тях, обективирани на втората им страница. На следващо място, безспорно е, че ищецът е изпълнил точно основното си задължение, а и в чл.4 от договорите лизингополучателят изрично е декларирал, че е получил устройствата във вид, годен за употреба, функциониращ изрядно, съответстващ напълно на договорените технически характеристики и комплектован с цялата документация, включително гаранционна карта. При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответницата е възникнало насрещното задължение да заплаща дължимите месечни лизингови вноски в сроковете и размерите, съобразно договорните клаузи. Безспорно е и че тя не го е изпълнявала надлежно, което се установява и от заключението на вещото лице, като за мобилен апарат **** са останали дължими 13 лизингови вноски + 1 вноска съгласно чл.1, ал.3 от договора за лизинг, на обща стойност 1128.28 лева, а за мобилен апарат ***** крайното задължение по изплащането остава 20 лизингови вноски + 1 частична вноска, съгласно чл.1, ал.3 от договора за лизинг, на обща стойност 2490.85 лева. По делото нито се твърди, нито са ангажирани доказателства относно изпълнението на тези изискуеми задължения на ответницата, поради което и този иск следва да се уважи в пълния предявен размер от 3538.52 лева, доколкото съдът не може да присъди повече отколкото е поискано от ищеца, от които 1047.67 лева – лизингови вноски по Договор за лизинг с предпачетен номер + ***** за устройство ***** и 2490.85 лева – представляващи лизингови вноски по Договор за лизинг с предпачетен номер +*** за устройство *****Вземането по този иск е дължимо ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 1029/2021г. по описа на РС – Хасково – 13.05.2021г., до окончателното ѝ изплащане, по аргумент от разпоредбата на чл.422, ал.1 от ГПК.

Ответницата дължи на ищеца и сумите от 62.63 лева и от 218.04 лева, представляващи разликата от преференциалните цени и стандартна цена според договорите за изплащане на устройства, както следва: за устройство ***** се дължи разлика от 62.63 лева, а за устройство***** се дължи разлика от 218.04 лева, които суми се установяват и от заключението на вещото лице. Именно вследствие неизпълнението от ответницата на задълженията ѝ за

заплащане на дължимите абонаментни такси и използвани услуги по договора за мобилни услуги с предпочетен номер +***** и по споразумението за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, тя дължи посочената разлика между цената на устройствата без абонамент и преференциалната обща лизингова цена по процесните договори за лизинг /Раздел IV, чл.4, б.“б“ от Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +***** и т.11, б.“б“ от Договор за мобилни услуги с предпочетен номер + *****/. Сумата е дължима ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 13.05.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на претендираната неустойка по договорите съдът намира следното:

В договорите, сключени между страните по делото, е прието, че неустойка се дължи при прекратяването на договорите за мобилни услуги по вина на потребителя или при нарушение на задълженията на потребителя по договора /т.11, б.“а“ от договора за мобилни услуги и раздел IV, чл.4, б.“а“ от споразумението/. След като, както вече бе посочено и по-горе, ответницата не е изпълнявала задълженията си за заплащането на изискуемите абонаментни такси и използваните услуги по договора и допълнителното споразумение за мобилни услуги, ищецът е начислил сумите за неустойки. Казаното налага извода, че нарушението на договорното задължение е предвидено като самостоятелно основание за претендиране от ищеца на неустойка. От друга страна, цитираните клаузи предвиждат, че неустойката не може да надвишава трикратния размер на стандартния месечен абонамент. Съгласно безпротиворечивата съдебна практика, когато в неустоечната клауза изрично е уговорено, че неустойката не може да надвишава три абонаментни такси, тя не е нищожна и не е неравноправна по смисъла на чл.143 от ЗЗП. Видно от заключението на вещото лице, за мобилен номер + ***** се дължи неустойка в размер на три такси по 30.82 лева, или общо 92.46 лева; за мобилен номер + ***** се дължи неустойка в размер на три такси по 41.66 лева, или общо 124.98 лева. Казаното налага извода, че претендираната от ищеца неустойка не излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция.

Ето защо, съдът счита, че и искът по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.92,

ал.1 от ЗЗД е основателен и доказан в пълния предявен размер от 217.44 лева, ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 1029/2021г. по описа на РС – Хасково – 13.05.2021г., до окончателното ѝ изплащане.

Съгласно т. 12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. по тълк. д. № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда специалните установителни иски, предявени по реда на чл.422, ал.1 от ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответницата е дала повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасила процесните вземания. Ето защо, следва да бъде ангажирана отговорността ѝ за сторените от ищеца разноски по Ч. гр. д. № 1029/2021г. по описа на РС – Хасково. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени и следа да бъдат присъдени в пълен размер, а именно – 542.95 лева.

С оглед изхода на настоящото производство, на основание чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца се дължат разноски в пълен размер, а именно сумата от 1825.95 лева, съобразно представения списък по чл.80 от ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. вр. чл.79, ал.1, чл.92, ал.1 и чл.205 от ЗЗД, по отношение на М. Д. Д. – К., ЕГН *****, от гр.Хасково, ул.“****”, че дължи на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. „****“,

Бизнес Парк София, сграда 6, сумата в общ размер на 4305,64 лв, от които: 274,13 лв. по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, от които: 119,04 лв. - абонаментни такси и използвани услуги за отчетен период 05.03.2019г. - 04.06.2019г.; 92,46 лв. - неустойка; 62,63 лв. - дължима сума за мобилно устройство *****, 1047,67 лв. - представляваща лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +***** за устройство *****, 492,99 лв. по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*****, от които: 149,97 лв. - абонаментни такси за отчетен период 05.03.2019г. - 04.06.2019г.; 124.98 лв. - неустойка; 218,04 лв. - дължима сума за мобилно устройство *****, 2490,85 лв. - представляваща лизингови вноски по Договор за лизинг с предпочетен номер +***** за устройство *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по Ч. гр. д. № 1029/2021г. по описа на Районен съд - Хасково – 13.05.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА М. Д. Д. – К., ЕГН *****, от гр.Хасково, ул.“*****”, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, да заплати на „Йеттел България“ ЕАД, ЕИК 130460283, седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к. „*****“, Бизнес Парк София, сграда 6, сумата от 2 368.90 лева, от която 1825.95 лева, представляваща направени разноски по настоящото дело и 542.95 лева, представляваща направени разноски по Ч. гр. д. № 1029/2021г. по описа на Районен съд – Хасково.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

/п/ не се чете.

Съдия при Районен съд – Хасково: Вярно с оригинала!

Секретар: Г.С.